DE FYRAS TECKEN

AF

A. CONAN DOYLE

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN.

(Forts. från förra numret).

— Saken är i korthet denna, fortsatte hon. Min far var officer vid ett indiskt regemente, och jag blef hemskickad, medan jag ännu var barn. Min mor var död, och jag hade inga släktingar i England, men jag sattes i en god pension i Edinburgh och stannade där, tills jag var sjutton år gammal. År 1878 erhöll min far, som var äldste kapten vid sitt regemente, ett års permission och reste hem. Han telegraferade till mig från London, att han lyckligt och väl framkommit, och tillsade mig att genast resa ner, hvarvid han uppgaf hotell Langham som sin adress. Telegrammet var, som jag minns, mycket vänligt och kärleksfullt. Vid framkomsten till London åkte jag genast till hotellet och fick veta, att kapten Morstan tagit in där, men att han gått ut kvällen förut och ännu icke kommit tillbaka. Jag väntade hela dagen utan att få några underrättelser från honom. På aftonen vände jag mig på hotellvärdens inrådan till polisen, och följande morgon annonserade vi i alla tidningar. Våra efterforskningar ledde icke till något resultat, och från den dagen har jag icke hört ett ord vidare af min stackars far. Han kom hem med hjärtat fullt af hopp för att finna en smula frid och trefnad och i stället...

Hon satte handen för ansiktet, och en snyftning kväfde resten af meningen.

— Datum, frågade Holmes, öppnande sin anteckningsbok.

— Han försvann den tredje december 1878 — för nära tio år sedan.

— Hans packning?

— Var kvar på hotellet. Där fanns ingenting, som kunde ge antydan om en ledtråd, — litet kläder, några böcker och en stor mängd kuriositeter från Andamaöarna. Han hade varit en af officerarne, som kommenderade förbytarebevakningen därstädes.

— Hade han några vänner i staden?

— Endast en som vi kände till — major Sholto vid samma regemente som han, det 34:de Bombay-infanteriregementet. Majoren hade tagit afsked kort förut och bosatt sig i Öfre Norwood. Vi meddelade oss naturligtvis med honom, men han visste icke ens, att hans regementskamrat var i England.

— En besynnerlig kasus, anmärkte Holmes.

— Jag har ännu icke berättat det allra besynnerligaste. För omkring sex år sedan, — för att vara fullt noggrann,, den fjärde maj, 1882 — stod en annons i Times, där man begärde att få veta miss Mary Morstans adress och förklarade, att det skulle vara till hennes fördel, om hon gåfve sig tillkänna. Hvarken namn eller adress fann utsatt. Jag hade just vid denna tid fått plats hos mrs Cecil Forrester som guvernant. På hennes råd satte jag in min adress i annonsafdelningen. Samma dag anlände med posten en liten pappask, adresserad till mig och innehållande en mycket stor och praktfull pärla. Det fanns icke ett ord bifogadt. Sedan dess har hvarje år vid samma datum det alltid kommit en likadan ask med en likadan pärla, men utan den ringaste antydan om hvem afsändaren är. De ha af en kännare förklarats vara af sällsynt fägring och betydligt värde. Ni kunna själfva se, att de äro mycket vackra.

Hon öppnade en liten flat ask, under det hon talade, och visade mig sex stycken de grannaste pärlor, jag någonsin skådat.

— Er historia är högst intressant, sade Sherlock Holmes. Har något ytterligare händt er?

— Ja, och det icke senare än i dag. Det är därför jag kommit till er. I morse fick jag det här brefvet, som ni kanske vill läsa själf.

— Tack, sade Holmes. Kuvertet också, om ni vill vara så god. Afstämpladt i London, S. W. Datum, 7:de september. Hm! Märket af en tumme i ena hörnet — förmodligen postbudets. Papper af prima kvalitet. Kuvert för sex pence bundten. Originell i valet af skrifmaterialer. Ingen adress. Var vid tredje pelaren från vänster utanför Lyceumteatern i afton klockan sju. Om ni känner er misstrogen, så tag med två vänner. Ni är en förorättad kvinna och skall erhålla rättvisa. Men tag icke med någon polis. Gör ni det, så är allt förgäfves. En okände vän." Nå, detta är verkligen en nätt liten mystifiering! Hvad ämnar ni göra, miss Morstan?

— Det är just hvad jag vill fråga er om.

— Då skola vi naturligtvis bege oss dit, ni och jag och — ja, doktor Watson är just rätte mannen. Er korrespondent säger två vänner. Han och jag ha arbetat tillsammans förut.

— Men vill han följa med? frågade hon med något bedjande både i blick och röst.

— Jag skall vara stolt och lycklig, sade jag varmt, om jag kan vara er till någon tjänst.

— Ni äro bägge mycket vänliga, svarade hon. Jag har fört ett tillbakadraget lif och har inga vänner, som jag kan vända mig till. Om jag är här klockan sex, är det tillräckligt förmodar jag?

— Ni får inte komma senare, sade Holmes. Men det är också en annan sak. Är den här handstilen den samma, som skrifvit adresserna på askarna med pärlorna?

— Jag har dem här, svarade hon, i det hon tog fram ett halft dussin papperslappar.

— Ni är i sanning mönstret för en klient, — ni har den rätta ingifvelsen af hvad som bör göras. Låt oss nu se! Han bredde ut pappersbitarna på bordet och kastade korta, skarpa blickar från det ena till det andra. Stilen är förställd, utom i brefvet, sade han därpå, men det kan icke vara något tvifvel om, hvem som är författaren. Se hur det grekiska e'et oemotståndligt tränger sig fram, och se på slängen där i slutet. De äro obestridligt af samma hand. Jag vill icke inge er några falska förhoppningar, miss Morstan, men är det någon likhet mellan denna stil och er fars?

— Ingenting kan vara mer olikt.

— Det väntade jag, att ni skulle säga. Alltså skola vi vara färdiga klockan sex. Var snäll och låt mig behålla paperen. Jag kommer kanske att skärskåda saken en smula innan dess. Hon är endast half fyra. Au revoir då?

— Au revoir, sade vår gäst, och med en ljus, vänlig blick från den ene till den andre af oss stoppade hon åter in pärlasken i barmen och skyndade bort.

Stående vid fönstret, såg jag henne gå raskt nedför gatan, tills den grå baretten och hvita fjädern endast syntes som en ljus fläck i den mörka folkmassan.

— Hvilken intagande varelse! utbrast jag, vändande mig till Sherlock Holmes.

Han hade på nytt tändt sin pipa och satt tillbakalutad med sänkta ögonlock. Är hon det? svarade han matt. Det lade jag icke märke till.

— Ni är verkligen en riktig automat — en räknemaskin, utropade jag. Det är något rent af omänskligt hos er ibland.

Han smålog mildt.

— Det är af yttersta vikt, sade han, att icke låta sitt omdöme påverkas af personliga egenskaper. En klient är för mig blott en enhet, en faktor af ett problem. Känslorna inverka hämmande på det sunda förnuftets domslut. Jag försäkrar er, att den mest intagande kvinna jag någonsin känt, blef hängd, emedan hon förgiftat tre små barn för att komma åt deras lifförsäkring, och den mest behagliga bland alla mina bekanta är en filantrop, som förslösat nära en fjärdedels million på Londons fattiga.

— Men i så fall...

— Jag gör aldrig något undantag. Ett undantag upphäfver regeln. Har ni någonsin haft tillfälle att studera en människas karaktär i hennes handstil? Hvad får ni ut af den här biljetten?

— Den är läslig och regelbunden, svarade jag. En person med affärsmässiga vanor och en viss karaktärsstyrka.

Holmes skakade på hufvudet.

— Se på hans långa bokstäfver, sade han. De höja sig knappast öfver de andra. Det där d'et kunde vara ett a och det där l'et ett c. Personer med karaktär göra alltid skillnad på sina långa bokstäfver, hur oläsligt de än må skrifva. Det ligger vankelmod i hans k'n och själfkärlek i Hans stora bokstäfver. Men nu måste jag gå ut ett slag. Det är några uppgifter, jag skall söka reda på. Låt mig rekommendera er den där boken — en af de märkligaste, som någonsin blifvit skrifven. Det är Winwood Reade's "Människans pinohistoria". Jag är tillbaka om en timme.

Jag satte mig vid fönstret med boken i hand, men mina tankar voro fjärran från författarens djärfva spekulationer. De dröjde i stället vid den unga damen, som nyss besökte oss, — vid hennes milda leende, den djupa, fylliga klangen i hennes röst, den sällsamma gåta, som kastade sin skugga öfver hennes lif. Om hon var sjutton år vid den tid, hennes far försvann, måste hon nu vara tjugusju. — en förtjusande ålder, då ungdomen förlorat sin själfsäkerhet och blifvit en smula sansad af erfarenheten. Så satt jag och grubblade, tills det kom så farliga tankar i mitt hufvud, att jag rusade till min pulpet och ursinnigt dök ned i den senaste afhandlingen om patalogi. Hvad var väl jag, en fattig regementsläkare med ett klent ben och ännu klenare kreditiv i banken, att jag vågade tänka på sådana saker? Hon var en enhet, en faktor — ingenting vidare. Om min framtid var mörk, så var det väl bättre att se den i ansiktet som en man än att försöka lysa upp den med fantasiens bedrägliga irrbloss.

III.

På spaningsfärd.

Klockan var half sex, innan Holmes kom hem igen. Han var glad, ifrig och vid ett strålande humör, — en sinnesstämning som hos honom omväxlade med anfall af den svartaste nedstämdhet.

— Det är icke något särdeles mystiskt i den här saken, sade han och tog en kopp te, som jag hade slagit i åt honom. Omständigheterna tyckas endast medge en förklaring.

— Hvad för slag! har ni redan löst gåtan?

— Nej, det vore att säga för mycket. Jag har upptäckt ett innehållsrikt faktum, det är alltsamsans. Men det är också mycket innehållsrikt. Detaljerna återstå ännu att fylla. Jaf har genom att rådfråga de sista spalterna i Times fått reda på, att major Sholto, Öfre Norwood, f. d. tjänstgörande i det 34:de Bombay-infanteriregementet, dog den 28 april 1882.

— Jag är kanske mycket trögtänkt, Holmes, men jag inser icke, hvad den saken innehåller för märkvärdigt.

— Icke? Ni förvånar mig! Nå, hör på då! Kapten Morstan försvinner. Den enda person i London, som han kunde ha besökt, är major Sholto. Major Sholto nekar att ha hört talas om, att den andre var i London. Fyra år senare dör Sholto. Inom en vecka efter hans död erhåller kapten Morstans dotter en värdefull gåfva, som upprepas år efter år och nu kulminerar i ett bref, som förklarar henne vara en förorättad kvinna. Hvilken oförrätt kan det syfta på annat än förlusten af hennes far? Och hvarför skulle skänkerna börja omedelbart efter Sholtos död, om icke därför att Sholtos arfvinge känner till något af hemligheten och vill ge ersättning! Har ni någon annan teori, som kan förklara dessa fakta?

— Men en sådan besynnerlig ersättning! Och så besynnerligt gjord! Hvarför skulle han också skrifva ett bref just nu hellre än för sex år sedan? Och vidare talar brefvet om att skänka henne rättvisa. Hvad för en rättvisa kan hon få? Det är för mycket att antaga, att hennes far ännu är vid lif. Och om någon annan orättvisa, som ni känner till, har icke begåtts emot henne.

— Ja, där finns svårigheter, där finns obestridliga svårigheter, sade Sherlock Holmes tankfullt, men vår färd i afton skall lösa dem alla. Aha, här ha vi en droska, och miss Morstan sitter i den. Är ni färdig? Då är det bäst vi gå ner, ty det är litet öfver tiden.

Jag tog min hatt och bastantaste käpp, men jag märkte, att Holmes tog fram en revolver ur lådan och lät den glida ned i fickan. Det var klart, att han ansåg, att vårt aftongöra kunde bli af allvarlig art.

Miss Morstan var insvept i en mörk kappa, och hennes uttrycksfulla anlete var lugnt, fastän blekt. Hon skulle ha varit mer än kvinna, om hon icke kännt en viss oro öfver det besynnerliga företag, vi gåfvo oss ut på, men hennes själfbehärskning var fullkomlig, och hon besvarade villigt de frågor, som Sherlock Holmes ännu ansåg nödvändigt att göra henne.

— Major Sholto var en mycket nära vän till pappa, sade hon. Hans bref voro fulla af hänsyftningar på majoren. Han och pappa hade befälet öfver trupperna på Andamaöarne, så att de fördes mycket tillsammans. Apropos, vi hittade ett besynnerligt papper bland pappas saker, som ingen kunde begripa. Jag tror icke, att det är af den ringaste vikt, men jag tänkte, att ni kanske ville se det, och därför tog jag det med mig. Här är det.

Holmes vek försiktigt upp papperet och slätade ut det på sitt knä. Därefter undersökte han det metodiskt från början till slut med sitt dubbla förstoringsglas.

— Det är papper af inhemskt indiskt fabrikat, anmärkte han, och har under någon tid varit fastsatt på ett bräde. Den konstrueräde figuren därpå tycks vara en plan öfver en del af en stor byggnad med en massa salar och gångar. På ett ställe är ett litet kors ritadt med rödt bläck och öfver det står "3,37 från vänster", skrifvet med halft utplånad blyerts. I vänstra hörnet är en underlig hieroglyf, liknande fyra kors i rad, som beröra hvarandra med armarne. Därbredvid står skrifvet med grofva otympliga bokstäfver: "De fyras tecken — Jonathan Small, Mahomet Singh, Abdulla Kanh, Dost Akbar". — Nej, jag tillstår, att jag icke kan inse, hvad detta har med saken att göra. Likväl är det tydligen ett viktigt dokument. Det har blifvit omsorgsfullt bevaradt i en plånbok, ty den ena sidan är lika ren som den andra.

— Ja, det var i hans plånbok vi hittade det.

— Göm det dåväl, miss Morstan, ty det kan måhända bli oss till nytta. Jag börjar misstänka, att den här saken är mera djupgående och invecklad, än jag först trodde. Jag måste tänka igenom den en gång till.

Han lutade sig tillbaka i droskan, och jag kunde på hans rynkade panna och stirrande blick se, att han tänkte skarpt. Miss Morstan och jag pratade halfhögt om vår för handen varande expedition och dess möjliga resultat, men vår följeslagare bibehöll sin genomträngande tystnad ända till färdens mål.

Det var i september, och klockan var ännu icke sju, men dagen hade varit kulen, och en tät dimma duggade ner öfver den stora staden. Smutsfärgade skyar hängde melankoliskt öfver de smutsiga gatorna. Lyktorna på "the Strand" voro endast töckniga ljusfläckar, som spredo en svagt skimrande ring kring sig på den våta stenläggningen. Det gula skenet från butiksfönstren strömmade ut i den tunga, fuktiga luften och kastade matta, flämtande strålränder tvärs öfver den mänskofyllda gatan. Jag tyckte, det låg något hemskt och spöklikt i denna ändlösa procession af ansikten, som gledo förbi i de smala, ljusstrimmorna — sorgsna och glada ansikten, dystra och muntra. I likhet med mänskosläktet i dess helhet, gledo från mörkret in i ljuset och så tillbaka in i mörkret igen. Jag är icke mycket mottaglig för intryck, men den dystra, kulna aftonen i förening med det sällsamma ärende, vi voro ute på, gjorde mig nervös och nedstämd. Jag kunde på miss Morstans sätt att se, att hon också led af samma känsla. Endast Holmes var höjd öfver alla småaktiga inflytelser. Han höll sin öppna anteckningsbok på knäet orh raspade litet emellanåt ner siffror osh anteckningar vid skenet af sin lilla ficklykta.

Utanför Lyceumteatern rådde redan trängsel vid sidoingångarna, och en oafbruten ström af täckvagnar och droskor rasslade upp till hufvudportalen, aflämnande sin last af herrar i hvita skjortbröst och schalklädda, diamantprydda damer. Vi hade knappt hunnit fram till tredje pelaren, som var den utsatta mötesplatsen, förrän en liten, mörk rörlig karl i kusklivré tilltalade oss.

— Är ni det sällskap, som kommer med miss Morstan? frågade han.

— Jag är miss Morstan, och de här herrarne äro mina vänner, svarade hon.

Han spände ett par märkvärdigt genomträngande och forskande ögon i oss.

— Ni får ursäkta, miss, sade han med en viss bitterhet i tonen, men jag skulle be er ge mig ert hedersord på, att ingen af edra följeslagare är vid polisen.

— Det ger jag er mitt ord på, svarade hon.

Han lät höra en gäll hvissling, hvarpå en gatpojke ledde fram en droska och öppnade vagnsdörren. Mannen, som tilltalat oss, steg upp på kuskbocken, under det vi togo plats inuti. Knappt hade vi gjort det, förrän kusken snärtade till hästen, och vi satte af med ursinnig fart genom de dimmiga gatorna.

Vår belägenhet var sällsam nog. Här voro vi nu på väg till ett okändt ställe i ett okändt ärende. Men antingen var hela inbjudningen en fullständig mystifikation — hvilken var en tämligen oantaglig förmodan — eller också hade vi goda skäl att tro, att vår färd kunde ha viktiga följder. Miss Morstans sätt uttryckte alltjämt samma beslutsamhet och själfbehärskning. Jag försökte muntra upp och förströ henne med skildringar af mina äfventyr i Afghanistan, men för att säga sanningen, var jag själf så upphetsad och nyfiken angående vår bestämmelseort, att mina historier blefvo en smula hoptrasslade. Ännu i dag påstår hon, att jag berättade henne en rörande anekdot om, hur en bössa uppenbarade sig i mitt tält midt i nattens mörker, och hur jag afsköt en dubbelpipig tigerunge emot den. Till att börja med hade jag ett svagt begrepp om den riktning, i hvilken vi körde, men farten, dimman och min egen inskränkta kännedom af London kommo mig snart alldeles att tappa bort tråden, och jag visste ingenting annat, än att vi tycktes fara mycket långt. Sherlock Holmes åter förlorade aldrig spåret, utan mumlade namnen för sig själf, under det kusken rasslade fram öfver torg och in och ut genom slingrande tvärgator.

— Rochester Row, sade han. Vincent Square. Nu komma vi ut på Vauxhall Bridge Road. Vi äro tydligen på väg åt Surrey-sidan. Ja, det var det jag tänkte. Nu äro vi på bron. Ni kan se en skymt af floden där.

Vi uppfångade verkligen en flyktig glimt af Themsen, med lyktorna återspeglande sig i det tysta, lugna vattnet, men droskan ilade vidare och var snart inne i en labyrint af gator på andra sidan.

— Wordsworth Road, sade vår följeslagare. Priory Road. Lark Hall Lane. Stockwell Place. Robert Street. Cold Harbour Lane. Vår expedition tyckes just icke föra oss till mycket fashionabla trakter.

Vi hade verkligen kommit i en stadsdel af tvifvelaktigt och otrefligt utseende. De långa raderna af mörka tegelhus upplifvades endast af de bjärt upplysta och trasgrannt utstyrda krogarne i hörnen. Sedan följde ett led tvåvåningsvillor, hvar och en med en liten miniatyrträdgård framför fasaden, och därpå återigen ändlösa rader af nybygda tegelkaserner, — de kolossala tentakler, som jättestaden sträcker ut öfver den omgifvande landsbygden. Slutligen körde droskan upp till det tredje huset i en nybygd länga. Intet af de andra husen var bebodt, och det, utanför hvilket vi stannade, var lika mörkt som dess grannar, med undantag af ett enda matt sken från köksfönstret. Men på vår bultning slogs porten genast upp af en indisk tjänare, klädd i gul turban, hvita veckrika kläder och gult skärp. Det var en sällsam och oförenlig kontrast, denna österländska gestalt inramad i den tarfliga portgången af ett tredje klassens förstadshus!

— Sahib väntar er, sade han, och medan han ännu talade, hördes en hög, gäll stämma från något inre rum:

— För in dem, Khitmutgar, ropade han. För dem genast in till mig!

IV.

Den lille flintskallige mannens historia.

Vi följde hinduen genom en osnygg korridor, illa upplyst och ännu sämre inredd, tills vi kommo till en dörr på högra sidan, som han öppnade. Ett gult ljussken strömmade emot oss, och midt i ljuset stod en liten man med mycket stort hufvud, prydt med en frans af borstigt rödt hår, ur hvilket en skinande kal hjässa höjde sig lik en bergsknalle öfver en tallskog. Han gnuggade oroligt händerna och grimaserade oupphörligt med ansiktet, i det han log, än rynkande ögonbrynen men aldrig ett ögonblick höll det stilla. Naturen hade förlänat honom en hängande läpp och en alltför synlig rad af gula, ojämna tänder, hvilka han fåfängt sträfvade att dölja genom att ständigt stryka med handen öfver nedre delen af ansiktet. Trots sin i ögonen fallande skallighet gjorde han ett tämligen ungdomligt intryck. I själfva verket hade han nyss fyllt trettio år.

— Mjuka tjänare, miss Morstan, upprepade han med sin tunna gälla röst. Mjuka tjänare, mina herrar. Varen goda och stig in i min lilla helgedom. Den är icke stor, miss, men inredd efter mitt eget tycke. En konstens oas midt i det södra Londons tjutande öken.

Vi blefvo alla förvånade öfver anblicken af det rum, dit man bjöd oss stiga in. I detta dystra hus tycktes det lika illa på sin plats som en diamant af renaste vatten i en infattning af messing. Väggarne voro beklädda med de rikaste och praktfullaste förhängen och draperier, uppfästa här och där för att visa en präktigt infattad tafla eller österländsk vas. Mattan var svart och ambrafärgad och så mjuk och tjock, att foten behagligt sjönk ner i den som i en mossbädd. Två stora tigerhudar, som lågo kastade öfver den, förhöjde det allmänna intrycket af orientalisk lyx, hvartill också bidrog en ofantlig hookah, som stod på en liten matta i ena hörnet. En lampa i form af en silfverdufva hängde på en nästan osynlig guldtråd midt i rummet och spred, under det den brann, en fin välluktande doft rundt omkring.

(Forts.)

Svensk Bokhandel.

August Blanches Berättelser. Illustrerade af framstående svenska konstnärer såsom Carl Larsson, Bruno Liljefors m. fl.
—Hyrkuskens berättelser....65c
—En skådespelares äfventyr.65c
—En prestmans anteckningar.65c
—Taflor och berättelser.....65c
—Berättelser ur Stockholmslifvet. Tre delar a.....65c

Sångernas bok. Af Heinrich Heine. Öfversättning af Alfred Victorin. Med 2:ne porträtt af författaren. Inb.....70c

Kvinnan på 30 år. Roman af Honore de Balzac. Med ett porträtt. Inb.....70c

Hjortdödaren. Roman fr. indian- och jägarlifvet i Amerika af J. F. Cooper. Med många, delvis kolorer. illustrationer. 240 sidor. Klotband.....70c

Bebodda världar. Af Camille Flamarion. Med ett porträtt och 16 sidor illustrationer. (Öfversättning af Tom Wilson från originalets 38:e upplaga. Inbunden.....70c

Huckleberry Finns äfventyr. Af Mark Twain. Öfversättning af Tom Wilson. Med författarens porträtt. Inb.....70c

Abrahams offer. Roman från Boerkriget af Gustaf Janson. Med författarens porträtt. Inbunden.....70c

En folkfiende. Af Henrik Ibsen. Med 2:ne porträtt af författaren. Inb.....70c

Urania. Af Camille Flammarion. Öfversättning af Hilda Sachs. Med författarens porträtt. Inb.....70c

Sherlock Holmes äfventyr. Af Conan Doyle. Öfversättning af Tom Wilson. Två delar. Inbunden per del.....70c

Niels Lyhne. Af J. P. Jacobsen. Med 2:ne porträtt. Inb....90c

En Nihilist. Roman af Serge Stepniak. En verklighetsskildring från Ryssland af första rang. Inbunden i vackert klotband.....70c

Kleopatra af Jean Bertheroy. En historisk roman från det gamla Egypten under drottning Kleopatra. 236 sidor.....60c

Julies dagbok af Peter Nansen. 244 sidar.....70c

Svenska lycksökare i dollarns land. Skildringar ur verkligheten af Axel Kerfve. Med talrika illustrationer. Vackert tryck, fint papper, elegant klotband. 731 sidor. Trycket 1907.....$1.80

Svenska bilder, romantiska berättelser ur Sveriges historia af Orvar Dag. Ber. omfatta tilldragelser ända från Kristian Tyranns dagar intill vår tid. 479 sid. Inbunden i fint klotband.....$2.40

Två fruar. Af Henry Savage. Den berömdaste, mest spännande af denne berömde förf:s böcker. 232 sid.....60c

Svensken i Soluppgångens land. Japan 1775—1776 af Milo Hallman.....10c

Pickwick-Klubbens efterlämnade papper. Roman af Charles Dickens. Öfversättning af Tom Wilson. Två stora delar. Inbunden per del.....70c

Fredmans Epistlar. Ord och musik. Af C. M. Bellman...35c

Skaldeförsök. Af Anna Maria Lenngren.....35c

Vilse i lifvet. Af Gustaf af Geijerstam.....35c

Carl von Linnés Öländska resa......35c

Heliga Birgitta. Af Verner von Heidenstam.....35c

Emilie Flygare-Carléns Romaner. Ny upplaga. Illustrerad af Jenny Nyström-Stoopendahl.
—Rosen på Tistelön.....$1.10
Inbunden.....$1.60
—Jungfrutornet.....$1.75
Inbunden.....$2.80

Död för världen. Roman af Alexander Dumas. En af den berömda författarens mest spännande romaner. Upplagan tryckt 1907. Kartongoms!..25c

Vildmarken. Chicagoroman af Upton Sinclair. 3:e uppl. 408 sidor.....80c

Allmän brefställare, särskildt nyttig och lärorik.....35c

Ur en agitators lif. Memoarer af August Palm. Rikt illustrerad. Inbunden.....$1.75

Amerikanen, Svensk-Engelsk parlör med uttalsbeteckning. Oumbärlig för emigranter. Kortfattad och praktisk.....15c

Ofvanstående böcker sändas portofritt efter beloppets mottagande.
☞ Utförlig katalog sändes fritt på begäran.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.